

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

19. listopadu 2015(*)

„řízení o předběžné otázce – Volný pohyb osob – Rovné zacházení – Daň z příjmů – Příjmy daňových nerezidentů podléhající zdanění srážkou u zdroje – Vyloučení jakéhokoliv daňového odpustu spojeného s osobní situací poplatníka – Odvodnění – Možnost daňových nerezidentů zvolit režim použitelný na daňové rezidenty a využít uvedených odpustů

Ve věci C-632/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Högsta förvaltningsdomstolen (Nejvyšší správní soud, Švédsko) ze dne 25. listopadu 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 3. prosince 2013, v řízení

Skatteverket

proti

Hilkka Hirvonen,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení A. Borg Barthet, vykonávající funkci předsedy senátu, M. Berger (zpravodajka) a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Skatteverket T. Wallénem,
- za H. Hirvonen jí samou,
- za švédskou vládu A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson a K. Sparrman, jakož i L. Swedenborgem a C. Hagermanem, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu M. Jacobs a J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci,
- za dánskou vládu C. Thorningem a M. Wolff, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem a K. Petersen, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu L. Banciella Rodríguez-Miñónem a A. Rubio Gonzálezem, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a M. de Ree, jako zmocněnkyni,

- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a J. Martins da Silvou, jakož i M. Rebelo, jako zmocnenci,
- za finskou vládu S. Hartikainenem, jako zmocnencem,
- za Evropskou komisi W. Roelsem a J. Enegrenem, jako zmocnenci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 45 SFEU.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Skatteverket (finanční úřad) a H. Hirvonen ve věci nepříznání daňového zvýhodnění ve vztahu k dani z příjmu za rok 2005.

Právní rámec

3 Podle zákona (1999:1229) o dani z příjmu [Inkomstskattelagen (1999:1229, dále jen „zákon o dani z příjmu“)] podléhají fyzické osoby povinné k dani z příjmu s bydlištěm ve Švédsku neomezené daňové povinnosti v tom smyslu, že jsou zdaňovány jejich celkové příjmy, kterých dosáhly jak v domovském státě, tak v zahraničí.

4 Zákon o dani z příjmu rozlišuje příjmy ze závislé činnosti ve všech jejich různých podobách a příjmy z kapitálového majetku, přičemž příjmy z kapitálového majetku se zdaňují samostatně. Při výpočtu zdanitelného příjmu se snižuje základ daně z titulu nákladů na získání a udržení tohoto zdanitelného příjmu. S ohledem na poměry dotyčného poplatníka může být snížen základ daně a mohou být příznány určité další odpady.

5 Zdanitelné příjmy ze závislé pracovní činnosti podléhají obecní a státní dani. Sazba obecní daně je mezi 29 % až 34 %, je poměrná a liší se v závislosti na obci či regionu. V průměru se pohybuje nepatrně nad 30 %.

6 Státní daň je progresivní a pohybuje se mezi 20 % až 22 %. Tato daň se z příjmů ze závislé činnosti vybírá, jen pokud převyšují konkrétní částku. Ze zdanitelného příjmu z kapitálového majetku se vybírá státní daň v sazbě 30 %.

7 Pokud je při výpočtu příjmu z kapitálového majetku zjištěn schodek, je příznána 30% daňová úleva z části schodku nepřevyšující částku 100 000 švédských korun (SEK) (zhruba 10 600 euro) a 21 % ze zbývajících částí schodku.

8 Poplatníci nerezidenti mají ve Švédsku zpravidla omezenou daňovou povinnost, podle zákona (1991:586) o zvláštním zdanění příjmů daňových nerezidentů [Lagen (1991:586) om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta, dále jen „zákon o zvláštním zdanění příjmů“] jsou jejich příjmy zdaňovány konečnou srážkou u zdroje ve výši 25 % (dále jen „režim srážky u zdroje“).

9 Daňovým nerezidentem není přiznáván nárok na odpady na náklady spojené se získáním a udržením příjmů ani s osobními výdaji. Sazba daně je však nižší než sazba uplatňovaná v rámci režimu zdanění daňových rezidentů (dále jen „obecný režim zdanění“). Jelikož je zdanění srážkou

u zdroje konečné, nemusí daňový nerezident přiznávat svůj příjem. Podle předkládajícího soudu je úelem zdanění srážkou u zdroje zjednodušení postupu pro daňového poplatníka a zároveň i snížení administrativní zátěže pro státní pokladnu.

10 Podle článku 5 zákona o zvláštním zdanění příjem zahrnují příjmy podléhající zdanění zejména mzdu a srovnatelné odměny ze zaměstnání či stáže, kterých bylo dosaženo na území Švédska. Daňová povinnost ve smyslu tohoto zákona se však nevztahuje na příjmy ze samostatné výdělečné činnosti vykonávané na území Švédska ani na příjem z kapitálového majetku, neboť tyto podléhají obecnému režimu zdanění.

11 Příjmy ve formě důchodu a dávek v nemoci, které jsou vypláceny na základě právních předpisů o sociálním zabezpečení, překračující určitou hodnotu, jsou zdaněny podle čtvrté odrážky prvního pododstavce čl. 5 zákona o zvláštním zdanění příjem. Část těchto příjem je však osvobozena od daně. Tato výjimka byla zavedena, aby se zamezilo situacím, kdy by zvláštní zdanění bylo vyšší než u osob s neomezenou povinností k dani, a je stanovena ve výši maximálního snížení základu v rámci obecného systému zdanění příjem.

12 Od roku 2005 po vyhlášení rozsudku Wallentin (C-169/03, EU:C:2004:403) mají daňoví nerezidenti možnost zvolit si režim obecného zdanění namísto zdanění srážkou u zdroje. Pokud zvolí obecné zdanění, snižuje se základ daně o náklady spojené se získáním a udržením si příjmu. Pokud dosáhli všech nebo převážné části svých příjem ve Švédsku, mají rovněž nárok na další daňové úlevy, jako je například možnost za určitých podmínek odečíst náklady na úroky z půjčky, které nelze odečíst ve státě bydliště.

Přvodní řízení a předložná otázka

13 Hilka Hirvonen se poté, co po celou dobu své profesní kariéry pracovala ve Švédsku, přestěhovala v roce 2000 do Finska. Příjem získávala stále výlučně ze Švédska, a to ve formě starobního důchodu, doživotního důchodu a dávek v nemoci. V průběhu roku dotčeného v přvodním řízení neměla ve Finsku mimo náklady na běžný život jiné výdaje než výdaje související s úroky z půjčky na bydlení (dále jen „úroky z půjčky“).

14 Podle dohody o zamezení dvojímu zdanění uzavřené mezi Švédskem a Finskem ve znění platném pro spor v přvodním řízení jsou příjmy získané ve Švédsku zdanitelné výlučně v tomto státě. Jelikož H. Hirvonen neměla ve Finsku žádný příjem, nemohla tu od daně odečíst náklady na úroky z půjčky z příjmu.

15 Švédský finanční úřad příjem H. Hirvonen za rok 2005 zdanil na základě zákona o zvláštním zdanění příjem, aniž jí přiznal odpotet za úroky z půjčky.

16 Hilka Hirvonen, která odmítla zdanit své příjmy v rámci režimu obecného zdanění, neboť by pro ni takové zdanění znamenalo vyšší daňovou zátěž než zdanění srážkou u zdroje, a to i s přihlédnutím k odpotetu za úroky z půjčky, podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k länsrätten i Stockholms län (Okresní správní soud ve Stockholmu) a dovolávala se nároku na odpotet v rámci režimu zdanění srážkou u zdroje. Tento soud uvedenou žalobu zamítl.

17 Hilka Hirvonen se proti rozhodnutí länsrätten i Stockholms län (Okresní správní soud ve Stockholmu) odvolala ke Kammarrätten i Stockholm (Odvolací správní soud ve Stockholmu), který jí na základě unijního práva přiznal nárok na požadovaný odpotet. Finanční úřad proti tomuto rozsudku podal kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

18 Finanční úřad u předkládajícího soudu tvrdí, že odpotet za úroky zaplacené z titulu půjčky na nemovitost lze provést jen v rámci obecného zdanění, tedy režimu, který si daňoví nerezidenti

mohou zvolit. Soudní dvůr legalitu práva na takovou volbu potvrdil v rozsudku Gerritse (C-234/01, EU:C:2003:340). Podle dotčeného úřadu navíc není možné srovnávat situaci ve věci v původním řízení se situací ve věci, v níž byl vydán rozsudek Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148). Možnost uplatnit odpočet za výdaje a vynaložené náklady by podle něj byla v rozporu se smyslem a účelem režimu zdanění srážkou u zdroje, tedy se snížením zátěže poplatníka a usnadněním práce správním úřadem, jehož existence je považována za základní zásadu mezinárodního daňového práva a jež bylo zavedeno zákonem o zvláštním zdanění příjmů.

19 Předkládající soud nicméně mezi věcí v původním řízení a věcí, v níž byl vydán rozsudek Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148), určité shodné body spatřuje, neboť v poslední uvedené věci Soudní dvůr rozhodl, že okolnost, kdy má daňový nerezident možnost zvolit si režim zdanění daňových rezidentů namísto režimu platného pro daňové nerezidenty, nezabývá režim zvláštního daňového zvýhodnění možného diskriminačního charakteru. Předkládající soud nicméně uvádí, že na rozdíl od okolností ve věci, v níž byl vydán rozsudek Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148), se věc v původním řízení týká daňového zvýhodnění, které není zvláštní, a že ve Švédsku má daňový nerezident pro účely zdanění svých příjmů možnost volby mezi dvěma „naprosto odlišnými režimy“.

20 Za těchto okolností se Högsta förvaltningsdomstolen (Nejvyšší správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 45 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání ustanovením právních předpisů členského státu, podle nichž si může osoba s bydlištěm v jiném členském státě, která dosahuje celého nebo téměř celého příjmu v prvně jmenovaném členském státě, vybrat mezi dvěma zcela odlišnými režimy zdanění, tzn. buď zvolit zdanění srážkou u zdroje s nižší sazbou daně, avšak bez nároku na takové daňové úlevy, jež jsou poskytovány v rámci obecného režimu zdanění příjmů, anebo se rozhodnout pro zdanění podle obecného režimu a využít tak uvedených daňových úlev“

K předběžné otázce

21 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora se osoba v penzi, která se jako H. Hirvonen přestěhuje z členského státu, kde žila po celou dobu své profesní kariéry, do jiného členského státu, může v případě, že její situace nespadá pod ochranu volného pohybu zaručenou článkem 45 SFEU, dovolávat práva na volný pohyb jakožto občanka Unie podle článku 21 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Turpeinen, C-520/04, EU:C:2006:703, body 16 až 23).

22 Situaci H. Hirvonen je tedy třeba posoudit z hlediska článku 21 SFEU.

23 Ze spisu stran zdanění příjmů ze závislé činnosti ve Švédsku vyplývá, že si daňoví nerezidenti mohou zvolit mezi dvěma rozdílnými režimy zdanění.

24 V zásadě je daň vybírána srážkou u zdroje, jejíž sazba je 25 %. Základem této daně jsou celkové hrubé příjmy poplatníka. Pokud jsou hrubé příjmy tvořeny důchodem, je jejich část osvobozena od daně, přičemž výše tohoto osvobození odpovídá maximálnímu snížení základu daně, na které mohou mít nárok daňoví rezidenti v podobné situaci. V rámci zdanění srážkou u zdroje není dán nárok na zvláštní odpočty, na které mají nárok rezidenti v rámci režimu obecného zdanění.

25 Daňoví nerezidenti si však na základě tohoto práva volby, které je jim přiznáno, mohou zvolit režim obecného zdanění a využít tak daňové úlevy související s jejich osobními a rodinnými poměry. Tento režim jim konkrétně umožňuje odpočet nákladů na úroky z půjčky na nemovitost, pokud tento odpočet nelze provést ve státě bydliště.

26 Ze spisu v tomto ohledu vyplývá, že H. Hirvonen, která si zvolila režim zdanění srážkou u zdroje, ve věci v povodním řízení požaduje poznání odpotu nákladů na úroky z její půjčky, přestože je tato možnost vnitrostátním právem poznána pouze v rámci režimu obecného zdanění.

27 Za těchto zvláštních okolností je proto otázku položenou předkládajícím soudem nutno chápat tak, že se v podstatě táže, zda skutečnost, kdy vnitrostátní právní předpisy nepoznávají daňovým nerezidentem, kteří podstatnou část svých příjmů získávají ze státu, kde jejich příjmy vznikly, a zvolili si zdanění srážkou u zdroje, stejné odpoty jako rezidentem v rámci obecného postupu pro určení daňového základu, zakládá diskriminaci v rozporu s článkem 21 TFUE.

28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že přímé daně sice spadají do pravomoci členských států, avšak tyto členské státy musí při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo (viz zejména rozsudek Gielen, C-440/08, EU:C:2010:148, bod 36 a citovaná judikatura).

29 Je třeba rovněž připomenout, že pravidla týkající se rovného zacházení zakazují nejen zjevnou diskriminaci na základě státní příslušnosti, ale také všechny skryté formy diskriminace, které za použití jiných rozlišovacích kritérií vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku (viz zejména rozsudek Gielen, C-440/08, EU:C:2010:148, bod 37 a citovaná judikatura).

30 Podle ustálené judikatury může diskriminace nastat pouze tehdy, když jsou rozdílná pravidla používána na srovnatelné situace nebo stejné pravidlo používáno na rozdílné situace (viz zejména rozsudky Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, bod 30, a Gschwind, C-391/97, EU:C:1999:409, bod 21).

31 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že v oblasti přímých daní nejsou situace daňových rezidentů a nerezidentů v určitém státě obecně srovnatelné, neboť příjem nerezidenta pobíraný na území daného státu je nejastěji pouze částí jeho celkového příjmu soustředěného v místě bydliště a osobní daňová schopnost nerezidenta, která vyplývá ze zohlednění všech jeho příjmů a jeho osobní a rodinné situace, může být nejsnaději posouzena v místě, kde jsou soustředěny jeho osobní a majetkové zájmy, které obecně odpovídá jeho obvyklému bydlišti (rozsudek Wallentin, C-169/03, EU:C:2004:403, bod 15 a citovaná judikatura).

32 Skutečnost, že členský stát nepoznává nerezidentovi určitá daňová zvýhodnění, která poznává rezidentovi, rovněž není obecně diskriminací vzhledem k objektivním rozdílům mezi situacemi rezidentů a nerezidentů jak z hlediska zdroje příjmů, tak osobní daňové schopnosti nebo osobní a rodinné situace (rozsudek Wallentin, C-169/03, EU:C:2004:403, bod 16 a citovaná judikatura).

33 Soudní dvůr nicméně rozhodl, že je třeba postupovat jinak, pokud nerezident nepobírá významnější příjem ve státě, kde má bydliště, a získává podstatnou část zdanitelných příjmů z činnosti vykonávané ve státě zamýšlení, takže stát, ve kterém má bydliště, mu nemůže poznat zvýhodnění vyplývající ze zohlednění jeho osobní a rodinné situace (rozsudek Wallentin, C-169/03, EU:C:2004:403, bod 17 a citovaná judikatura).

34 Pokud se totiž jedná o nerezidenta, který pobírá podstatnou část příjmů v jiném členském státě, než kde má bydliště, diskriminace spočívá v tom, že jeho osobní a rodinná situace není zohledněna ani ve státě bydliště ani ve státě zamýšlení bez ohledu na rozdílné sazby uplatňované na základě takových zákonů, jako je v projednávané věci zákon o zvláštním zdanění příjmů a zákon o dani z příjmu (v tomto smyslu viz rozsudek Wallentin, C-169/03, EU:C:2004:403, bod 17).

35 Podle judikatury Soudního dvora se tato argumentace použije na všechny daňové výhody

spojené s daňovou schopností nerezidenta, které nejsou zohledněny ani ve státě bydliště ani ve státě zamýšlené (v tomto smyslu viz rozsudek Lakebrink et Peters-Lakebrink, C-182/06, EU:C:2007:452, bod 34) a zároveň *mutatis mutandis* v situaci, kdy zdanitelné příjmy tvoří starobní důchod (rozsudek Turpeinen, C-520/04, EU:C:2006:703, bod 29).

36 V projednávaném případě H. Hirvonen nepobírala v období dotčeném ve věci v povodním řízení žádný příjem zdanitelný na území státu bydliště, přičemž jejím jediným příjmem byl starobní důchod, na nějž jí vznikl nárok na základě výdělečné činnosti ve Švédsku. Osobní a rodinnou situaci H. Hirvonen tedy v zásadě musí zohlednit poslední uvedený stát.

37 Je tedy třeba konstatovat, že z rozhodnutí předkládajícího soudu vyplývá, že v rámci zákona o zvláštním zdanění příjmů, kterým byl zaveden režim zdanění daňových nerezidentů stanoví konkrétní jednotnou sazbu, která je nižší než sazba pro daňové rezidenty, Švédské království zaručuje, aby nerezidenti neměli méně výhodné postavení než rezidenti.

38 Pokud se nerezidenti rozhodnou pro zdanění svých příjmů v režimu srážky u zdroje, podléhají podle tohoto rozhodnutí obecně menší daňové zátěži, než je tomu u srovnatelných příjmů pro daňové rezidenty.

39 Je to právě tato skutečnost, která odlišuje skutkový základ věci v povodním řízení od specifických skutečností ve věci, ve které byl vydán rozsudek Gielen (C-440/08, EU:C:2010:148).

40 V poslední uvedené věci, kde se projednával soulad daňového zvýhodnění, které mohlo být na újmu zejména daňovým rezidentem, s unijním právem, šlo totiž o zjištění, zda možnost nerezidentů zvolit si režim platný pro daňové rezidenty zbavuje toto zvýhodnění diskriminačního charakteru.

41 Za účelem záporné odpovědi na tuto otázku Soudní dvůr vysvětlil, že možnost volby mezi diskriminačním daňovým režimem a jiným režimem, který údajně diskriminační není, neruší diskriminační účinky prvního z nich. V opačném případě by podle Soudního dvora došlo k legalizaci daňového režimu, jehož existence je sama o sobě z důvodu své diskriminační podstaty v rozporu s článkem 49 SFEU. Kromě toho Soudní dvůr uvedl, že vnitrostátní režim omezující svobodu usazování zůstává nadále neslučitelný s unijním právem, i když je jeho použití fakultativní (rozsudek Gielen, C-440/08, EU:C:2010:148, body 50 až 53).

42 Soudní dvůr shledal, že možnost volby režimu platného pro daňové rezidenty nabízená daňovým nerezidentem postrádá, pokud jde o diskriminaci ve smyslu článku 49 SFEU, neutralizační účinek (rozsudek Gielen, C-440/08, EU:C:2010:148, bod 54).

43 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru v projednávané věci naproti tomu vyplývá, že daňoví nerezidenti si sice mohou zvolit režim obecného zdanění, který je primárně určen daňovým rezidentem, avšak režim zdanění srážkou u zdroje je celkově výhodnější než režim obecného zdanění a pro daňové nerezidenty s sebou nese i méně úsilí, než je vyžadováno po daňových rezidentech.

44 Rozdíl v zacházení mezi daňovými nerezidenty a rezidenty, který spočívá v tom, že hrubý příjem daňových nerezidentů podléhá konečnému zdanění jednotnou sazbou prostřednictvím srážky u zdroje, zatímco u daňových rezidentů jsouisté příjmy zdaněny progresivní sazbou ve spojení se snížením základu daně, je v souladu s unijním právem, pokud jednotná sazba nepřevyšuje sazbu vyplývající z účinného uplatnění progresivní sazby z istých příjmů po snížení základu daně na dotčenou osobu (v tomto smyslu viz rozsudek Gerritse, C-234/01, EU:C:2003:340, bod 53 a následující).

45 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru v projednávané věci vyplývá, že H. Hirvonen by odvedla vyšší daň, pokud by si zvolila režim zdanění jako daňový rezident a podléhala obecnému zdanění. To je důvod, proč zvolila režim zdanění srážkou u zdroje upravený zákonem o zvláštním zdanění příjmů. Jelikož H. Hirvonen využila výhodnější režim ve srovnání s tím, který by se na ni vztahoval, kdyby se rozhodla pro režim obecného zdanění, nemůže se domáhat daňového zvýhodnění, které by jí bylo přiznáno v rámci režimu obecného zdanění.

46 Za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, musí být nepřiznání osobního odpočtu dotčené ve věci v povodním řízení – jak to uvádí finanční úřad ve svém vyjádření – spíše bráno jako neodůvodnitelná součást režimu srážky u zdroje, neboť má zjednodušit práci tomuto úřadu a snížit zátěž daňovému nerezidentovi. Zvolí-li si nerezident takový režim, odpadá státní správní povinnost vybrat od uvedeného poplatníka daň, takže není třeba, aby měla přesný pohled o osobní a rodinné situaci tohoto poplatníka. Tento poplatník je zároveň osvobozen od povinnosti spolupráce v tom smyslu, že nemusí odevzdat daňové přiznání ve švédštině za příjmy, které ve Švédsku získal, a není tedy povinen se seznamovat s daňovým systémem jiného členského státu, než je stát jeho bydliště.

47 Je tedy třeba konstatovat, že je v souladu s podstatou režimu zdanění srážkou u zdroje, že v rámci tohoto druhu zdanění nelze zohlednit veškeré poplatníkem skutečně vynaložené náklady, když se daň vybírá od osoby pobírající vnitrostátní dávky ve státě zdroje. Tento příjemce vnitrostátních dávek nemusí mít obecný pohled o určitých výdajích a jejich celkové zohlednění by bylo v rozporu se zjednodušením, které je cílem tohoto režimu zdanění.

48 To, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je předpis dotčený v povodním řízení, neumožňuje daňovému nerezidentovi nárokovat si zvláštní odpočet, nemá z hlediska případného porušení unijního práva touto právní úpravou relevanci, neboť se na tohoto nerezidenta nevztahuje celková vyšší daňová zátěž než na daňové rezidenty a jim obdobné osoby, jejichž situace je srovnatelná.

49 Z výše uvedeného vyplývá, že to, že daňoví nerezidenti, kterým plyne podstatná část příjmů ze státu zdroje a zvolili si režim zdanění srážkou u zdroje, nemají v rámci zdanění příjmů nárok na stejné osobní odpočty, jako mají daňoví rezidenti v rámci režimu obecného zdanění, nevede k diskriminaci, která by byla v rozporu s článkem 21 SFEU, pokud není daňová zátěž daňových nerezidentů celkově vyšší než zátěž pro daňové rezidenty a jim obdobné osoby, jejichž situace je srovnatelná.

K nákladnému řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

To, že daňoví nerezidenti, kterým plyne podstatná část příjmů ze státu zdroje a zvolili si režim zdanění srážkou u zdroje, nemají v rámci zdanění příjmů nárok na stejné osobní odpočty, jako mají daňoví rezidenti v rámci režimu obecného zdanění, nevede k diskriminaci, která by byla v rozporu s článkem 21 SFEU, pokud není daňová zátěž daňových nerezidentů celkově vyšší než zátěž pro daňové rezidenty a jim obdobné osoby, jejichž situace je srovnatelná.

Podpisy.

* Jednací jazyk: švédština.